

Σάν παραμύδι!

‘Η «‘Ανδισμένη Αμυγδαλιά»!

Τό ώσοϊο γλυκό τραγουδάκι ή «‘ανθισμένη αμυγδαλιά» πού συνεκίνησε γεννεάς - γεννεών, άπ’ τήν άδόλη ρωμαντικήτητα τής γιαγιάς καί τοῦ παπποῦ μας ὡς τή σημερινή δι-

κή μας πεζότητα, ὀφείλεται εἰς τόν ‘Ακαδημαϊκόν καί μεγάλον ποιητήν μας κ. Γεώργιον Δροσίνην. Καί νά πῶς ἀκριβῶς τό ἐνεπνεύσθη.

— Τό ἔγραψα, λέγει ὁ κ. Δροσίνης, γιά τή Μεσολογιοτοπούλα ξαδελφοῦλα μου, τή Δροσίνα Δροσίνη (Μελετοπούλου). “Ενα ἀπόγιομα εἴμαστε παιδιά τότε (πρό θοετίας) στό κήπο. Τήν ξαδερφοῦλα μου τήν εἶχανε... λούση ἀνθία τῶν δέντρων. Αὐτή τινάχτηκε κι’ ἔρριξε τή νειότη στό χῶμα... ‘Η εἰκόνα αὐτή μοῦ φερε τοὺς στίχους τῆς «‘Αμυγδαλιάς». Τοὺς ἔγραψα, τοὺς δημοσίευσά σέ μία ἀπό τίς συλλογές μου, σάν ἕνα τραγουδάκι καί τό ξέχασα!..

— Καί τό θυμηθήκατε, πότε;

— Ποτέ!... “Ενα βράδυ, δῶ καί πενήντα χρόνια, ἔφευγα ἀπ’ τό σπίτι τοῦ Σουρή, Σέ μία γωνιά ἡ-

‘Ο ἀκαδημαϊκός κ. Γ. Δροσίνης

‘Ομιλεῖ ὁ δημιουργός τῆς

τανε μία παρέα πού τραγουδοῦσε καλοῦτοϊκα, καί ἔλεγε: Τήν «‘Αμυγδαλιά». ‘Εῷ στάθηκα σέ μία γωνιά γιά ν’ ἀκούσω μουσική. Τά λόγια ὁμως τοῦ τραγουδιοῦ τάκουγα σά δικά μου.

— Μωρ’ εἶναι στίχοι δικοί μου, αὐτοί. Κι’ ἦταν ἡ «‘Αμυγδαλιά», τονισμένη ἀπ’ ἄγνωστο μέχρι σήμε-ρα μουσουργό. Πέρασαν χρόνια χωρίς νά τό ξανακούσω, “Υστερα πάλι ἔμαθα πῶς τό τραγουδοῦσαν στό στρατό. Τώρα εἰσπράτω ποσοστά ἀπό τοὺς μουσικούς οἴκους γιά τήν κατανάλωσιν τῶν δίσκων. Πρό ἡμερῶν μούστεϊλε ὁ μουσικός οἶκος Γοῦτάνου 2000 δραχ. ποσοστά πωληθέντων δίσκων! »

Νά λοιπόν! ‘Η «‘Ανθισμένη ‘Αμυγδαλιά» μοζι μέ τήν «‘χιονιά» πού ἔχει φέρη στά μαλλιά τοῦ σεβαστοῦ δημιουργοῦ τῆς τόν παραγεμίζει κάθε τόσο καί μέ τά χιλιάδικα ἰδῶν ποσοστῶν τῆς!... «‘Αν ἔχης τύχη διάβαινε καί ριζικό περπάτει! ».